

Het Miljardairsspel

Het miljardairs spel

Jan Kranenbarg

©2020 Jan Kranenbarg, Ede Nederland
Omslagillustratie: Jan Kranenbarg

ISBN: 9789464056013

Proloog

Tevreden zag Belfort door het raam dat het gazon er zo glad als een biljartlaken bij lag en bedankte in gedachten de twee tuinmannen die wekelijks een dag rond de witte villa aan het werk waren. De automatische sproeiers hadden het groen opgefrist en de zon liet de druppels schitteren als kleine diamantjes. Prachtig. Een perfecte uitstraling, dat was belangrijk. Het liet zien wie je was.

Met enige moeite draaide hij zijn blik weer naar binnen en keek verwachtingsvol naar het zitje met de twee fauteuils en de antieke schaaktafel. Ze waren halverwege de partij en het kwam nu neer op het positioneren van de stukken. Hij kon het niet nalaten om zijn jonge tegenstander nog wat aan te moedigen. ‘Denk na, zoon. Wees voorbereid op elke aanval.’

De twaalfjarige Jim keek even op naar zijn vader die zo superieur in zijn driedelig pak bij het raam stond en nam een slok water. Het was warm in de serre. Hij zou graag zijn stropdas afdoen en het knoopje van zijn boord losmaken. Dat kon natuurlijk niet, zeker niet op zondag. Hij boog zich weer over het schaakbord om zijn vader te verrassen met een tactische zet.

‘Denk aan je frontlinie, Jim. De pionnen op het bord zijn soldaten, die je later nog hard nodig zult hebben. Schaken is oorlog, jongen. Het vraagt om inzicht en strategie.’

Jim knikte, hij wist het wel. Hoelang schaakten ze al op zondagochtend en hoelang kreeg hij al levenslessen van zijn vader?

‘Rechtop zitten, Jim. Laat zien dat je er bent en je rol kent. De mensen verwachten het van je. Stel ze niet teleur.’

Wekelijks hoorde Jim dat hij voorbestemd was tot grote daden. Dat hij zou bijdragen aan een betere wereld en daarin een heldenrol zou vervullen. Misschien niet vandaag of morgen, maar ooit.

‘Het schaakbord is het levenstoneel, Jim en jij bent de koning. De andere stukken staan in dienst van jou, klaar om ingezet te worden.’

Jim wist niet beter. Hij werd anders opgevoed dan de meeste kinderen en zijn leven zou ten dienste van de maatschappij staan. Het had alles te maken met geld en macht. Zijn vader was multimiljardair en een van de meest invloedrijke mensen van de staat Massachusetts in Noord-Amerika.

1

De douanier op het internationale vliegveld Arturo Merino Benitez van Santiago keek vanachter zijn beschermende glaswand kritisch over zijn leesbril naar de reiziger voor hem en vergeleek hem met de foto in het paspoort. Tevreden met de gelijkenis beoordeelde hij de man als iemand van gemiddeld postuur zonder specifieke kenmerken. Geen wegdraaiende ogen of rode wangen, geen zweet op zijn voorhoofd of gespannen bewegingen. Kortom, een standaard toerist waarvan er dertien in een dozijn gingen en waarvan geen direct gevaar te verwachten was. Fouilleren of nader onderzoek was niet nodig.

‘Wat brengt u naar Chili, meneer Kovacs?’ vroeg hij volgens protocol en bladerde ondertussen door het smoezelige paspoort dat opgesierd was met stempels uit vele landen.

‘De natuur. Ik ben natuurfotograaf.’ Kovacs wees op de camera die om zijn nek hing en produceerde een beleefd lachje. Hij was geen prater en vermeed liever contact met mensen.

De douanier knikte, wierp een snelle blik op de rugzak die zonder problemen door de scan was gekomen en stempelde de datum van vandaag op een van de weinige lege pagina’s van het paspoort.

‘Welkom in Chili.’ Hij schoof het paspoort terug door de gleuf in de glaswand en richtte zijn blik alweer op de volgende reiziger. Als iemand hem er later naar zou vragen, zou hij zich deze man die met een dankbaar knikje wegliep niet meer kunnen herinneren. Simpelweg vanwege zijn onopvallende verschijning.

Kovacs volgde de aanwijsborden naar de bagagedepots, waar hij zijn rugzak in een kluisje deponeerde en een makkelijk te onthouden code instelde. In de rugzak zat wat extra kleding, toiletpullen, een zwarte

bril, een portemonnee met ruim vijfhonderd dollar en een tweede vals paspoort op naam van Jonás Nemec. Het was zijn back-up voor het geval hij hals over kop het land moest verlaten. In verschillende landen had hij deze voorzorg met succes toegepast. Hij slenterde met de stroom toeristen mee naar buiten en huurde bij het eerste het beste autoverhuurbedrijf een onopvallende Suzuki Alto.

Het was zijn belangrijkste uitdaging in Chili. Onopvallend blijven, opgaan in de menigte, dingen doen die een normale toerist zou doen en vooral geen aandacht trekken. Dan kon hij zijn werk het beste uitvoeren en binnen een week het land weer verlaten. Hij reed regelrecht naar het hotel Diego de Almagro, een eenvoudig maar goed hotel vlak bij het vliegveld, checkte in en lag nog geen kwartier later te slapen met zijn kleren nog aan. De reis vanuit Tsjechië was vermoeiend geweest.

Een paar uur later reed hij in de avondschemering naar de Cementerio General, de algemene begraafplaats van Santiago waar vele beroemde presidenten, schrijvers en andere helden begraven lagen en de ingang opgeluisterd werd met tal van kraampjes, waar je behalve bloemen ook allerlei snuisterijen en schoonmaakmiddelen kon kopen. Vooral op zondag leek de begraafplaats een uitje voor de Chileense families die hun helden vereerden met een bezoek of het graf van hun geliefden kwamen verzorgen.

Pavel Novak, want dat was zijn werkelijke naam, parkeerde de Suzuki Alto zo ver mogelijk bij de drukte vandaan, doofde de lichten en zette de motor uit. Toen even later een oude Chevrolet naast hem parkeerde, eveneens de lichten doofde en de motor uitzette, bleef hij stoïcijns voor zich uit staren. Vijf minuten lang gebeurde er niets en alsof er een geheim signaal werd gegeven stapten de beide chauffeurs tegelijkertijd uit en liepen naar de achterkant van de Chevrolet. Ondanks dat niemand hen kon horen, fluisterden ze met elkaar. De kofferbak werd geopend, handen werden geschud en een zwarte, rechthoekige koffer verhuisde naar de Suzuki Alto. De Chevrolet reed weg en Novak zat in het donker achter het stuur na te denken over zijn

opdracht. Hij wist in de verste verte niet wie zijn opdrachtgever was en eerlijk gezegd wilde hij het ook niet weten. Hij bleef liever zo blanco mogelijk. Het zou overigens zomaar een regering kunnen zijn of een terreurgroep en zelfs de CIA behoorde tot de mogelijkheden. Hij had alleen telefonisch contact gehad met een tussenpersoon, zoals het meestal gebeurde.

Wanneer hij in de problemen kwam, was er op deze manier ook nooit een verantwoordelijke aan te wijzen als enkel hijzelf. Dat was de erecode van het veld. Je werd goed betaald als scherpschutter, maar kwam je in problemen, in welk land dan ook, dan stond je alleen. Novak startte zijn auto en reed terug naar het hotel.

Tegen de ochtend lag hij te woelen in zijn bed en sloop in zijn droom door de uitgestrekte bossen van Melnik in Tsjechië om samen met zijn vrienden te jagen op fazanten. Het was heel vroeg en alles was vochtig van de dauw. De gespannen ademhaling van de mannen werd verraadden door de korte wolkjes waterdamp die uit hun monden kwamen. Ze voelden zich dicht bij de natuur staan dan ooit. Niets was heerlijker dan dat. Zonder een woord te zeggen, vormden ze een linie om de fazanten op te jagen naar open terrein en maakten daarbij vreemde geluiden die de gekleurde mannetjes angst aan zouden moeten jagen. Het was het enige geluid dat je hoorde. Het ging zo door totdat een fazant op het open veld kwam en zo scherp voor het vizier poseerde dat een schot gewaagd kon worden. De eerste knal was altijd het startsein voor alle dieren in het bos om met veel lawaai wakker te worden. Het bos kwam als het ware in een klap tot leven. Voor de overige jagers was het meteen een aansporing om snel een eigen prooi te schieten, voordat de fazanten in de hectiek tussen het struikgewas waren verdwenen. Zo had Novak de liefde voor het geweer en de jacht gevonden. Daarna was hij de kick gaan ontdekken om een fazant precies in zijn kop te raken, het liefst van een zo groot mogelijke afstand. Die kick was verslavend. Je hoorde ook wel eens van mensen uit de golfsport dat ze zo'n kick kregen wanneer ze van grote afstand het balletje in één slag in de hole sloegen. De golfer

stond dan ook met ingehouden adem en in stille bewondering zijn bal na te kijken die minutenlang over zijn vlucht leek te doen. Volgens Novak was dat hetzelfde, het ultieme schot. Niets perfecter dan dat. Zelfs in zijn droom zag je Novak even rillen bij de gedachte aan die kick. Hij schrok wakker toen een fazant zich ineens omdraaide, met een enorme sprong naar hem toevloog en in zijn oog pikte. Hij greep naar zijn oog en sprong uit bed.

Na een flink ontbijt wandelde Novak de volgende ochtend vanuit het hotel over de Teatinos naar de Plaza de Armas, het centrale plein in het centrum van Santiago. Af en toe stilstaand en rondkijkend als een geïnteresseerde toerist die niets wilde missen van al het moois dat de stad Santiago bood. Hij fotografeerde de rijkversierde regeringsgebouwen uit de negentiende eeuw en kon op die manier ongemerkt een geschikte locatie bepalen om zijn opdracht uit te voeren. Al vrij snel viel zijn oog op een leegstaand gebouw op ongeveer driehonderd meter afstand waarvandaan hij vanaf de eerste verdieping een perfect beeld zou hebben op het plein voor de regeringsgebouwen. Hij slenterde nonchalant het gebouw in, zag niemand en liep de trap op. Het raam dat hij voor ogen had kon open en was uitstekend geschikt voor zijn doel. Vervolgens klom hij nog een verdieping hoger en zocht een geschikte plek om wanneer de klus was geklaard zijn zwarte, rechthoekige koffer te verbergen, zodat hij hem zonder zorgen een of twee dagen erna weer op kon halen. Dat was de werkwijze die hij zich in de loop der jaren eigen had gemaakt. Voer de opdracht zo goed en beheerst mogelijk uit en verlaat op een normale manier het gebouw, om vervolgens zonder haastig gedrag op te gaan in de menigte. Onopvallend, onzichtbaar, geen specifieke kenmerken, gewoon zomaar iemand die men zich niet meer zou kunnen herinneren.

Rond het middaguur pakte Novak de auto om over de route 68 richting het westen te rijden in de hoop ergens een afgelegen gebied te vinden. Zijn gevoel volgend verliet hij bij Lolenco de hoofdweg en

kwam even voorbij Los Rulos bij een open stuk zonder boerderijen in de nabije omgeving. Hij zette de auto zoveel mogelijk uit zicht en deed het fototoestel om zijn nek, zodat hij bij lastige vragen altijd een perfecte smoes had. Een fotograaf mocht immers onbestraft op de meest vreemde plekken rondlopen voor het perfecte plaatje. Als een echte natuurfotograaf wandelde hij driehonderd meter langs de bosrand richting het noorden en prikte met punaises op ooghoogte een papieren schietschijf in een boom. Hij liep weer terug en pakte uit de auto een kleed om het op de grond uit te spreiden, alsof hij ging picknicken. Hij deed dat zo zorgvuldig, dat het een ritueel leek. Het was zijn voorbereiding, zijn moment, zijn yoga. Hij was een fanatiek beoefenaar van de zogenaamde Ujjiya ademhaling, ook wel de Oceaan ademhaling genoemd, die vooral gericht was op controle en concentratie. Je kon dan langer in een houding blijven staan en je blijven focussen. Ideaal voor zijn werk. Hij ging in een kleermakerszit op het kleed zitten en zeker een kwartier lang leek hij te mediteren, maar luisterde ondertussen naar de omgevingsgeluiden. Allereerst de natuurgeluiden zoals de vogels, de wind en het geritsel van de bladeren in de bomen. Dan de mechanische geluiden zoals het verkeer en menselijke activiteiten. Pas als dat bekend en veilig was, pakte hij de zwarte kist uit de auto en opende het deksel. Heel even keek hij in vervoering naar de Blaser R93, een Duits scherpschuttersgeweer dat perfect was voor zijn opdracht. Zorgvuldig klikte hij het geweer in elkaar, deed oordopjes in en ging op zijn buik liggen. Hij keek door het vizier op zoek naar de schietschijf en richtte op de roos. Pas dan laadde hij het geweer met een enkele patroon en legde zijn vinger losjes tegen de trekker. Langzaam ademde hij in en uit. Halverwege een uitademing haalde hij rustig de trekker over. De knal werd enigszins gedempt door de bomen, maar was toch overweldigend. Hij keek door zijn verrekijker en zag een afwijking van zes centimeter naar links. Dat was goed voor een eerste schot. Hij corrigeerde het vizier met het bijbehorende inbussleuteltje, deed zijn oordopjes uit en bleef opnieuw een kwartier zitten. Toen er nog steeds niets verdachts te horen was, ging Novak weer liggen voor een tweede schot.

Duidelijk tevreden keek hij daarna door de verrekijker. Nog een klein tikje en hij was klaar. Hij raapte de twee hulzen op, haalde de Blaser weer uit elkaar en borg het op in de kist. Lang geleden had hij gewerkt met een spotter die hielp bij de observatie, afstelling en nog meer, maar hij was erachter gekomen dat alleen werken meer voordelen opleverde dan nadelen. Hij had nu alles in eigen hand en kon ook maar één iemand de schuld geven wanneer het fout ging. De kist werd weer achter in de Suzuki Alto gelegd en Novak wandelde daarna op zijn dooie akkertje langs de bosrand om de schietschijf op te halen.

Op de geplande dag zat hij op zijn knieën achter het open raam en tuurde naar de Plaza da Arma waar elk moment de auto met de generaal kon verschijnen. Zijn opdrachtgever was heel duidelijk geweest. Deze machtige generaal Del Canto was een staatsgreep aan het voorbereiden en dat moest gestopt worden. Vandaag zou de generaal voor een regeringscommissie verschijnen in verband met een vermoeden naar corruptie binnen het leger. Een uitgelezen mogelijkheid om toe te slaan. Ze hadden Novak ingehuurd om de klus te klaren. Hij zou de generaal moeten vermoorden.

Hij had een goed gevoel over de afgelopen dagen. Alles was goed voorbereid en er kon in principe maar weinig misgaan. Natuurlijk, een ongeluk zat altijd in een klein hoekje, maar in dit geval was er geen enkele aanwijzing dat het fout kon gaan. Hij had zijn meditatiekwartiertje gehad en wachtte vol geduld in opperste concentratie op het moment suprême. Toen de gepantserde auto van de generaal voor het gebouw stopte en de gewichtige man in vol ornaat uitstapte, zat Novak al door het vizier te zoeken naar zijn doelwit. Zijn geweer rustte stabiel tegen de hoek van het kozijn. Alles was klaar voor het ultieme schot. Op zo'n moment was hij als het ware buiten zichzelf. Alleen zijn eigen ademhaling, het vizier en de trekker telden. Op de achtergrond hoorde hij wel wat gestommel en geschreeuw, maar dat duwde hij van zich af als storend en ongewenst. Rustig ademde hij uit en toen de generaal zich even omdraaide waardoor hij perfect voor zijn vizier kwam alsof hij het erom deed, spande hij voorzichtig zijn

vinger om de trekker. Maar dat was ook het moment dat twee politieagenten met veel kabaal binnenstormden. Novak werd met een ruk uit zijn concentratie gehaald. Zijn adem stokte en hij kon niet anders dan de trekker overhalen, sneller dan hij van plan was en daardoor dus onzorgvuldiger. Een beginnersfout, maar in dit geval onvermijdelijk. Hij raakte de schouder van het doelwit in plaats van midden in het voorhoofd waar hij zo nauwkeurig op had gericht. Hij had hem gemist. Dat was toch niet te geloven na zo'n perfecte voorbereiding. Direct daarop werd hij door de schreeuwende agenten overmeesterd en gearresteerd. Het was hem nooit eerder overkomen en hij snapte niet waar het fout was gegaan.

Op het politiebureau zat rechercheur Sousa met een chagrijnig gezicht achter zijn bureau. Deze middag had hij ingeruimd voor administratieve werkzaamheden, omdat het er anders nooit van kwam, maar hij beet zich liever vast in een of andere gijzeling of moordzaak. Op dat moment kwamen twee collega's van hem binnen met een geboeide en geblinddoekte man tussen hen in, die half slepend werd meegetrokken.

'Op heterdaad betrapt.' De agent hield trots het scherpschuttersgeweer omhoog. Sousa floot bewonderd en dankte God dat hij even verlost was van de saaie administratie. '

'Hij wilde generaal Del Canto vermoorden.'

Sousa pakte het paspoort dat de agent op zijn bureau had gegooid en bladerde met opgetrokken wenkbrauwen langs de vele stempels.

'Zet hem maar op de stoel en verwijder de blinddoek.'

De scherpschutter werd ruw op de stoel gezet en knipperde even tegen het licht van de bureaulamp die Sousa op hem gericht had.

'Zo, meneer Kovacs, wilde u onze geliefde generaal vermoorden?' Hij keek de gearresteerde man kwaad aan en had hem in gedachten al veroordeeld tot levenslang. 'Dat kon wel eens een lange vakantie in onze gevangenis worden en daar houden ze toevallig erg veel van buitenlanders.'

De agenten schoten in de lach over deze grap.

‘Willen jullie nog even helpen bij het nemen van de vingerafdrukken en het maken van de profielfoto, dan kunnen jullie daarna weer de weg op.’

Het duurde maar een paar minuten voordat de politiedatabase de vingerafdrukken herkende als die van de huurmoordenaar Pavel Novak uit Tsjechië. Sousa keek naar het scherm van de computer en daarna naar de man tegenover hem. Bingo, ze hadden warempel een beroemdheid te pakken. Een moordenaar die in vele landen werd gezocht. Had hij toch nog iets om zijn tanden in te zetten.

2

Ondanks het prachtige zomerweer slenterde Jim Warren Belfort met zichtbare tegenzin over de prachtig aangelegde esplanade langs de Charles rivier in Boston, af en toe uit chagrijn een steentje in het water trappend. Bij elke plons trok hij een grimas en greep even naar zijn heup die nog maar zo kortgeleden vernieuwd was. ‘Versleten,’ had de dokter simpelweg gezegd, alsof het zo hoorde bij een man van tegen de zeventig. Misschien had hij te fanatiek basketbal gespeeld in zijn studententijd op de Harvard Business School. Heel even verscheen er een glimlach op zijn gezicht en zag hij zichzelf na twee grote passen door de lucht vliegen om met een jump shot te scoren. Het duurde amper een seconde en de gedachte was alweer bij zijn heup waarvan de andere binnenkort ook aan de beurt zou zijn. Maar dat was niet de reden dat Jim chagrijnig was. Hij trok met wilde bewegingen zijn stropdas wat losser en opende het bovenste knoopje van zijn smetteloos witte overhemd. Even keek hij op naar de Longfellow Bridge die vanwege haar centrale torens door de inwoners liefkozend de Salt-and-Pepper Bridge genoemd werd. Hoe vaak liep hij hier niet, het was zijn buurt. Vanaf zijn dertigste woonde hij al in een negentiende-eeuws herenhuis in Back Bay, een paar straten verder. Altijd wanneer hij langs de rivier wandelde kon hij genieten van de ruim vijfhonderd meter lange brug, maar vandaag niet. Vandaag was het hem allemaal te veel. Een half uur geleden was hij zonder commentaar uit de vergadering gestapt voor een beetje frisse lucht. Hij was het zat en moest weg van die alleraardigste en dienstbare mensen van de Rotaryclub Boston. Al dat gepraat over een sociaal plan voor de daklozen en kansarmen, een etentje voor de veteranen,

een uitje voor de langdurig zieke kinderen en nog meer van dat sociale geneuzel. En als dat niet het onderwerp van gesprek was, dan ging het wel over de tientallen goede doelen over de hele wereld waarin de Rotary zo graag wilde bijdragen. Vanzelfsprekend wilde hij zich maatschappelijk dienstbaar maken. Van jongs af aan werd hij daar al op voorbereid en in gedachten hoorde hij de levenslessen van zijn vader tijdens de wekelijkse potjes schaak. Het was nota bene de reden dat hij zich bij de Rotaryclub had aangemeld en er was natuurlijk ook niets op aan te merken, maar dat gevoel van sociale meelevendheid was hij momenteel volledig kwijt. Uit zijn broekzak pakte hij een penning met de tekst “Service above self” en draaide hem tussen zijn vingers rond. Even speelde hij met de gedachte om de penning over het wateroppervlak te keilen, maar hij stopte hem weer in zijn zak. Wereldwijd dienstbaar zijn en hulp bieden, dat was het credo van de Rotary. Hoe mooi klonk het allemaal. ‘Zet jezelf op de laatste plaats.’ Voor Jim was het niet genoeg meer. Misschien wilde hij wel eens op de eerste plaats staan in plaats van de laatste. Een wrang lachje speelde om zijn lippen. Zijn hele leven had hij gewerkt om het anderen naar de zin te maken en was er zeer rijk van geworden, maar nu was hij aan de beurt. Van binnen borrelde er iets onbestendigs, iets dat hij wellicht jaren en jaren had onderdrukt. Er moest iets gebeuren, anders werd hij gek. Hij voelde een drang opkomen om zijn leven volledig anders aan te pakken. Een rigoureuze draai te maken, een soort tweede kans.

Ruim twee jaar geleden had hij al zijn professionele activiteiten beëindigd om zich volledig te kunnen wijden aan liefdadigheid, goede doelen en maatschappelijk nuttige projecten. Met pijn in zijn hart had hij het dagelijks bestuur van het mediaconcern overgedragen aan zijn partner. Hij was nog wel grootaandeelhouder, maar deed niet meer actief mee. ‘Eindelijk tijd voor jezelf,’ zeiden ze allemaal op zijn afscheidsreceptie. ‘Geniet van je pensioen en ga lekker doen waar je zin in hebt.’ Maar zo lekker ging het helemaal niet. Al zijn tijd besteedde hij nog steeds aan anderen en er bleef geen tijd over voor hemzelf.

Zuchtend met de hand op zijn heup nam hij de voetbrug richting het publieke park waar ze samen met de Japanners nog maar zo kortgeleden een boom hadden geplant om de zestigjarige samenwerking met de Rotaryclub Kyoto South te vieren. Het was juni en de exotische Stewartia boom stond nu prachtig in bloei met grote, witte bloemen die heerlijk geurden. Jim had bij de viering genoten en gelachen, maar nu liep hij er gedachteloos aan voorbij. Hij zag het niet, hij rook het niet, hij was in zichzelf gekeerd en liep met zijn hoofd naar beneden.

Op respectabele afstand volgde een bewaker zo onopvallend mogelijk zijn baas en liep hetzelfde rondje. Hij kon zich geen verveelde blik permitteren, hij moest waakzaam en alert blijven. Meneer Belfort was tenslotte een bekende miljardair en daarmee altijd een prooi voor kwaadwillende figuren. Niet dat er ooit wat was gebeurd, maar voor de zekerheid kreeg hij dag en nacht bewaking.

Ongemerkt kwam Jim terecht in een stille hoek van het park, dat door de dichte begroeiing wat minder toegankelijk was voor het publiek.

Een hese stem trok hem ruw uit zijn neerslachtige bui.

‘Wegwezen opa,’ klonk het.

Normaal gesproken zou hij niet reageren op dergelijk onbenullig geschreeuw, maar vandaag was alles anders. Hij wilde iets zeggen over een brutale snotneus die wat meer respect zou moeten tonen voor de medemens, toen hij in een oogopslag het tafereel overzag wat zich voor hem afspeelde. Twee tieners van een jaar of zestien, een jongen en een meisje, zo van de middelbare school geplukt en allebei in een spijkerbroek met grote gaten op de knieën, stonden naast een jongeman van in de twintig die op een scooter zat en beide voeten aan de grond hield om weer snel weg te kunnen rijden. De laatste had een sigaret half in de mond hangen en zag er onverzorgd uit. Gezien zijn woeste blik was hij ongetwijfeld degene die Jim had toegeschreeuwd. De twee tieners waren zichtbaar geschrokken en keken met bange ogen op naar de oudere man die hen op heterdaad had betrapt. Jim zag dat de jongeman op de scooter een zakje met gekleurde pillen in zijn

hand hield en een van de tieners een briefje van honderd dollar paraat had om te betalen. Hij hoefde niet te raden wat hier gebeurde.

‘Ben jij hier nou gewoon drugs aan het dealen?’ riep hij verontwaardigd en stapte vastberaden richting de dealer op de scooter om hem eens goed tot de orde te roepen. ‘Het zijn nog kinderen!’ voegde Jim er kwaad aan toe.

‘Donder op, oude man,’ reageerde de scootrijder geïrriteerd en zag tot zijn ontsteltenis dat de twee klantjes er als een haas vandoor renden.

‘Heb je nou je zin,’ snauwde hij en gaf zomaar uit het niets Jim een stomp op zijn neus. Hard en raak. Jim had de klap niet zien aankomen en keek verbaasd naar het bloed dat op zijn overhemd drupte.

Met veel geschreeuw en gebaren kwam de geschrokken bewaker aanrennen op het moment dat hij zag dat zijn baas werd belaagd. De jonge dealer spuugde zijn sigaret uit richting Jim, startte zijn scooter en scheurde er vandoor, luidruchtig scheldend dat alle bemoeizieke bejaarden dood konden vallen. Jim was behoorlijk van slag door deze onverwachtse en zeker ongewenste confrontatie van zijn beschermde wereld met de harde werkelijkheid van de straat.

Op de weg terug naar de Boston Rotaryclub begon zich in zijn hoofd een plan te vormen. Deze onbeschofte jongeman had zojuist precies het duwtje gegeven om datgene te doen dat al langer van binnen borrelde. Zijn gedachten over een rigoureuze draai in zijn leven waarbij hij zelf op de eerste plaats kwam te staan, kreeg voor het eerst vorm en Jim zag een toekomst voor hemzelf waarbij de Rotaryclub met haar dienstbaarheid aan anderen geen rol meer speelde. Hij liep als vanzelf rechterop en stapte steviger door dan op de heenweg. Zijn nieuwe heup was hij even vergeten. Hij moest over zijn plannen praten met Leo.

Leonardo Delgado stond voor het raam van de Rotaryclub en keek naar de toeristen die een verdieping lager in dikke rijen voorbij schuifelden, links en rechts wijzend en kijkend naar de historische gebouwen of misschien wel op weg naar een gezellige lunchlocatie.

Hij draaide aan de punten van zijn grijze snor om hem in model te houden en dacht even lachend aan zijn kleinkinderen die altijd kappertje wilden spelen om zijn snor in een nieuw model te boetseren. Het was een gewoontegebaar geworden waarvan zijn vrouw vond dat het pure ijdelheid was. Bezorgd keek hij uit naar zijn vriend Jim die zonder verklaring en met een chagrijnige blik de vergadering had verlaten. De wandelstok die hij nodig had om zijn nieuwe heup te ondersteunen stond nog tegen de muur en zijn jasje had hij laten hangen over de stoelleuning, zo'n haast had hij blijkbaar gehad om weg te komen. Jim had wel vaker nukken, maar deze keer had zijn vriend hem zelfs niet aangekeken toen hij met grote stappen de vergadering verliet. Dat was geen goed teken. Hij kende Jim nu een paar jaar en was de lange, slanke man gaan waarderen als een vriend. Ze waren zozeggd uit hetzelfde hout gesneden. Leo was begin zeventig en ook een paar jaar geleden gestopt met werken. De huisarts had hem gevraagd of hij nog langer wilde leven dan een paar jaar en zo ja, dan moest hij negatieve stress vermijden en dat betekende in zijn geval stoppen met werken.

‘Hoge bloeddruk is een sluipmoordenaar, meneer Delgado,’ zei hij zonder hem aan te kijken en schreef ondertussen een recept voor bloeddrukverlagende middelen. Hij keek op en zei dat gezond leven belangrijk was. ‘Meer bewegen, bewust eten en niet roken.’

Leo had altijd gedacht dat zijn rode hoofd een symptoom van vermoeidheid was; hij werkte hard en maakte lange dagen. Natuurlijk had hij wel gemerkt dat hij steeds vaker buiten adem was, maar dat hoorde toch gewoon bij het ouder worden. Hij zwoer zijn sigaren af en deed zijn wereldwijde fastfoodketen over aan zijn twee zonen, wat hij al veel eerder van plan was, maar dat er nooit van was gekomen. Na een emotioneel afscheid was hij ineens met pensioen.

Afgezien van zijn geboorteland Brazilië met de stad Rio de Janeiro waar hij zijn hele leven al woonde, was Boston de eerste stad over de grens waar hij met succes een fastfoodzaak was begonnen. Boston was een fijne stad en Leo voelde zich er ondertussen meer dan welkom. De Rotaryclub hier was wereldwijd georiënteerd en hij kon

er zonder problemen lid van worden. Hij woonde nog wel in Rio en reisde regelmatig heen en weer. Leo was al jong getrouwd met Camila en had in totaal drie kinderen en zes kleinkinderen. Niet dat hij zo'n familieman was met zijn vele reizen over de hele wereld, maar thuiskomen bij iemand die op je wacht is wel fijn. Een vaste relatie zou ook goed voor Jim zijn, dacht Leo vaak, in plaats af en toe een gezelschapsdame meenemen naar een of ander liefdadigheidsfeest, hooguit gevolgd door een onenightstand. Elke keer dat hij het onderwerp ter sprake bracht, reageerde Jim zo principieel afwijzend dat Leo wel eens dacht dat er een trauma aan ten grondslag lag. Hij wist dat Jim een zeer beschermde jeugd had genoten en dat zijn rijke ouders het leven voor hem wilden uitstippelen. Zijn vader was een autoritair persoon geweest die hem wilde voorbereiden op een maatschappelijke rol. 'Voor mij geen vaste relatie, Leo,' momperde hij dan altijd en daarmee was het onderwerp gesloten.

Leo zag Jim aan de overkant van de weg aankomen met een tissue in zijn hand die hij krampachtig onder de neus hield. Hij zag ook de losse stropdas en de bloedvlekken op zijn overhemd. Hij liep bezorgd naar de hal om zijn vriend op te vangen.

Nog voordat hij iets kon zeggen of vragen, nam Jim hem bij de arm mee naar een aparte kamer. Leo strubbelde niet tegen en wachtte af wat er zou gebeuren.

'Ik heb het helemaal gehad hier, Leo,' momperde Jim nog steeds aangeslagen, maar tegelijk ook vastberaden.

Leo knikte. Zover had hij het wel in de gaten. Ze hadden er wel eens eerder over gesproken en beiden vonden ze de initiatieven van de Rotaryclub goed en maatschappelijk gewenst, maar wel wat saai.

'Ik wil niet meer dienstbaar zijn aan anderen,' zei Jim en pakte de penning uit zijn zak om hem wild en ongeïnteresseerd naar Leo te schuiven. 'Deze hoef ik ook niet meer.' Vervolgens vertelde Jim over het voorval met de onbeschofte dealer in het park en de stomp die hij tegen zijn neus had gekregen. 'Het waren gewoon schoolkinderen Leo!' Hij merkte dat zijn stem trilde van verontwaardiging.

‘Ja Jim, het is erg gesteld met de drugscriminaliteit,’ reageerde Leo in gedachten aan zijn kinderen en kleinkinderen die voor zover hij wist gelukkig niets met drugs van doen hadden.

‘Erg gesteld?’ herhaalde Jim alsof zijn vriend er helemaal niets van begreep. ‘Het is veel erger dan dat en wij gaan er wat aan doen.’

‘Wij?’

‘Ja Leo, wij gaan onze dienstbaarheid aan de maatschappij op een andere manier invullen.’

Twee maanden later zaten de twee miljardairs Jim Warren Belfort en Leo Delgado naast elkaar in de hardplastic stoeltjes van de vertrekhal op het vliegveld van Miami te wachten op hun vlucht naar het eiland Great Abaco. Ze zagen er allebei nog steeds onberispelijk uit in hun pak en vielen behoorlijk uit de toon tussen de vele toeristen die op Great Abaco hun vakantie gingen vieren. Jim opende het zakentijdschrift Forbes op de pagina met het omgevouwen hoekje en liet lachend zijn foto aan Leo zien. ‘Plaats tweehonderdvierenveertig Leo. Ik ben gezakt sinds mijn pensioen.’

‘Nog steeds een geschat vermogen van zesenhalf miljard,’ reageerde Leo bewonderend over zijn rijke vriend. Hijzelf stond ergens in de zeventhonderd met drie miljard.

‘Ze gokken maar wat,’ zei Jim quasi ongeïnteresseerd. Hij was er maar wat trots op en Leo was de enige aan wie hij het zonder schroom kon laten zien.

Ze keken weer strak voor zich uit. Aan de rille bewegingen en korte antwoorden kon je merken dat ze gespannen waren. Na hun bijzonder succesvolle carrières en zeer ruime ervaring op het wereldtoneel, zou je zeggen dat ze nergens meer voor terugdeinsden. Toch was deze nieuwe stap een pittige uitdaging om invulling te geven aan hun pensioen.

‘Het ziet er daar fantastisch uit, Leo,’ merkte Jim op en keek ondertussen naar een paar donkere jongens die met een aanstekelijk enthousiasme in de lange rij winkels van de vertrekhal een lege plek aan het omtoveren waren tot een eigen koeriersbedrijfje, met een

nieuwe balie en al. Naast de openstaande deuren hing een vlag met drie verticale banen in groen en wit. Het was de vlag van Nigeria.

‘Hm,’ reageerde Leo.

‘De prijs viel ook wel mee.’

‘Hm,’ antwoordde Leo weer. Hij was meegegaan in het enthousiasme van Jim om het allemaal anders te gaan doen en was zelf misschien ook wel toe aan een wat meer dynamiek in zijn leven, maar moest wel de stress vermijden. Ook had hij nog wel enkele bedenkingen bij de uitvoering van het plan van Jim. Het was misschien wel nobel, maar er kleefden ook risico’s aan. Voor zijn vriend leek het echter het enige dat nog telde in de wereld, maar Leo wilde ook samen met zijn vrouw leuke dingen doen en met de kinderen en kleinkinderen op stap gaan. Winkelen of naar de dierentuin. Daarnaast had hij ook hobby’s die tijd vroegen, zoals zijn verzameling klassieke auto’s. Leo droomde even weg bij de gedachte aan zijn wekelijkse ritje door het Nationaal Park Tijuca ten westen van Rio dat hij voor geen geld van de wereld zou willen missen. Dergelijke dingen had zijn vriend allemaal niet of het moest de ranglijst van rijke mensen in Forbes zijn. Daar praatte Jim wel regelmatig over. Het kwam erop neer dat Jim zich met zijn hele ziel en zaligheid kon storten op het nieuwe plan.

‘Het wordt een geweldig avontuur,’ glunderde Jim die zijn neerslachtigheid van een paar maanden geleden volledig achter zich had gelaten. Hij was druk geweest met andere dingen en de adrenaline stroomde weer door zijn lijf. Hij voelde zich herboren en liep als nooit tevoren. De operatie voor zijn andere heup had hij opgeschoven.

‘Ik heb nergens last van, dokter,’ had hij gezegd. ‘Er zijn momenteel andere dingen die meer aandacht vragen.’ De dokter had verder niets gezegd. Wat kon hij ook zeggen, Belfort was een van de gulle gevers aan projecten in de gezondheidszorg, met name het fonds voor psychiatrische hulp aan ouderen. De vader van Jim Belfort had jaren in een gesloten inrichting gezeten vanwege krankzinnigheid en was er tenslotte aan overleden.

‘Dus we maken eerst een rondvlucht om het vanuit de lucht te bekijken?’ vroeg Leo.

‘Zeker, dan krijg je het beste overzicht.’

Toen hun vlucht werd omgeroepen, wandelden ze met hun rolkoffer naar de gate en stapten in het vliegtuig. Een uur en een kwartier later stonden ze op Marsh Harbour Airport waar de zon volop scheen en de temperatuur tussen de vijftientig en dertig graden was.

‘Het is lang geleden dat ik op vakantie ben geweest en in korte broek heb gelopen,’ zei Leo om zich heen kijkend naar de vele toeristen in hun vakantiekleiding met halflange bermuda broeken en schreeuwerige Hawai-shirts. Hij deed zijn jasje uit, stropdas af en zette een zonnebril op.

‘Mijn benen kunnen ook wel wat zon gebruiken,’ lachte Jim die hetzelfde deed en zich realiseerde dat hij zelfs als kind nooit in een korte broek had gelopen. Nonchalant met de jas over de schouder geslagen liepen ze als de Blues Brothers uit de tachtiger jaren van de vorige eeuw naar de hal waar volgens afspraak een piloot hen zou opwachten voor een rondvlucht. De piloot herkende blijkbaar zijn klantjes en liep hun tegemoet. ‘Meneer Belfort? Ik ben John.’

‘Hallo John. Dit is Leo en wij gaan samen met je mee voor een rondvlucht.’

John keek even naar de twee bewakers die nog wel strak in het pak inclusief stropdas rondliepen en ging hen toen schouderophalend voor naar een apart veld met een tiental helikopters in de meest felle kleuren, alsof ze daarmee de klanten wilden lokken. Rondvluchten over de Bahama's waren een geliefde activiteit onder de toeristen. Ze liepen naar een knalrode helikopter. Jim en Leo stapten lachend in, deden de veiligheidsriem om en zetten de helm met koptelefoon op. Dit was een geweldige manier om een nieuw avontuur te starten. Even later zwaaiden de twee miljardairs naar de steeds kleiner wordende bewakers die bezorgd hun bazen zagen verdwijnen. Ze vlogen richting het privé-eiland Tilloo Cay, dat zo'n zeven kilometer uit de kust lag.

‘Er staan veel eilanden te koop over de hele wereld, ook hier in de Bahama's,’ schreeuwde Jim in de microfoon van zijn helm.

Leo knikte en genoot zichtbaar van het uitzicht op de groene eilandjes en de oneindige oceaan.

Na een half uur vliegen wees Jim naar een langgerekt eiland.

‘Dat is Tilloo Cay en de zuidelijke punt van het eiland is Tilloo Pond, een luxe verblijf met drie villa’s dat uitkijkt op de zee van Abaco.’

Jim vertelde het met trots, hij was namelijk de nieuwe eigenaar van Tilloo Pond. Leo zag vanuit de lucht de drie aaneengeschakelde villa’s met hun witte daken schitteren in het zonlicht. Er omheen lagen fraai aangelegde tuinen, een zwembad dat ongetwijfeld verwarmd was, een prachtig strand met palmbomen en een haven waar een zeilboot op hen lag te wachten

‘Prachtig Jim,’ zei Leo die nu ook enthousiast begon te raken. ‘Prima geschikt voor onze plannen.’

Jim tikte John op zijn schouder en wees naar het gazon naast de villa’s. Met veel kabaal en een kleine tsunami in het verwarmde zwembad veroorzakend, landde de helikopter midden op het gazon. Elkaar vasthoudend tegen de wind van de ronddraaiende wieken, liepen de twee mannen gebukt bij de helikopter vandaan. Ze lachten als twee jongens op hun eerste zomerkamp.

Pas toen de stilte weer was neergedaald en ze het eiland wandelend verkenden, werd de luxe echt duidelijk. In de villa’s en buiten de villa’s. Het was gewoon af. Er was simpelweg niets meer te wensen, als enkel jezelf laten onderdompelen in luxe. Samen met vrienden eten, een beetje vissen en de vangst onder de palmbomen op de barbecue garen. Knappe dienstertjes die cocktails rondbrachten en een chef-kok die ondertussen een tropische maaltijd bereidde. Dat was het beeld dat opkwam als je Tilloo Pond zag. Maar Jim en Leo hadden daarnaast ook zo hun eigen plannen.

‘Alles is af, alleen onze hobbyruimte moet nog gebouwd en ingericht worden,’ zei Jim vrolijk. Hij zag blijkbaar het een en ander voor zich want er verscheen een brede grijns op zijn gezicht.

Ze hadden afgesproken dat Leo dat zou regelen met een aannemer uit Brazilië die hij kende van een eerdere klus en waarvan hij wist dat de man een geheim kon bewaren, zodat hier op Tilloo Pond en op Great Abaco onbekend bleef wat die paar rijkaards uitspookten op dat eiland.

Ze stonden in de noordelijke villa.

‘Hier komt onze hobbyruimte,’ zei Leo geheimzinnig en gaf met zijn armen aan dat het bijna de hele ruimte omvatte. ‘De plek waar we onszelf kunnen zijn en niemand ons kan bespieden. Ongegeneerd doen waar we zin in hebben voor een dag in de week of zo.’

‘Er moeten natuurlijk wel stalen luiken voor de ramen komen om ongewenste gasten en gluurders buiten te houden. En een stalen deur om binnen te komen,’ opperde Jim.

‘Vanzelfsprekend en de toegang via vingerafdruk zodat alleen wij tweeën hier onze gang kunnen gaan.’

Jim had allang bedacht dat als het beviel, die ene dag in de week wel eens snel meer kon worden.

Als twee kwajongens keken ze elkaar lachend aan.

‘Ik ben benieuwd wat er allemaal mogelijk is wanneer geld geen rol speelt,’ zei Leo.

‘Alles,’ antwoordde Jim. ‘Werkelijk alles.’

3

Je kon over Jamie Mitchell zeggen dat het een gluiperd was en dat hij er onverzorgd uitzag met zijn lange haar en ongeschoren baard, maar hij werd wel geprezen om zijn betrouwbaarheid en sluwheid. Hij noemde zichzelf een fikser, een persoon die alles kon regelen. Dat was de belangrijkste reden dat hij door criminelen gevraagd werd als strafpleiter wanneer ze voor een of ander delict voor de rechter moesten verschijnen, want deze onverzorgde fikser van tweeënveertig jaar, die nog maar eenmaal in zijn leven een vlinderstrikje had gedragen samen met de vierkante academische cap en nog nooit een stropdas, was wel een afgestudeerd advocaat.

Jamie rolde door zijn klantjes als vanzelf de onderwereld in van overvallen, drugszaken, afrekeningen en wat allemaal nog meer. Hij raakte bekend met het donkere deel van internet, het DarkWeb en hij draaide zijn hand niet om voor een illegale poging om vertrouwelijke informatie te bemachtigen en daar zijn voordeel mee te doen. Het was allemaal tegen het randje aan van toelaatbaarheid. Hij voelde zich thuis op de grens van goed en kwaad, want hij was altijd een jongen van de straat geweest. Al die tijd en bij al die rechtszaken bleef hij de fikser; betrouwbaar en sluw. De criminelen wisten dat Jamie zijn mond niet voorbij zou praten en Jamie beseftte dat hij zijn cliënten ook maar een keer hoefde te belazeren en het was meteen de laatste keer. Dat was simpelweg de ongeschreven wet van de straat.

De vermaardheid die hij zich verwierf in de criminele wereld was precies de reden waarom hij een paar weken eerder het meest vreemde telefoongesprek ooit had gevoerd. Zomaar op een ochtend werd hij

gebeld door iemand die zich de weldoener noemde. Dat was op zich al reden genoeg om direct op te hangen, maar het beschaafde taalgebruik van die persoon en de autoritaire klank in zijn stem zorgden ervoor dat Jamie bleef luisteren. De man klonk als een belangrijk persoon die gewend was dat er naar hem werd geluisterd en dat was totaal anders dan de taal van zijn cliënten waar schelden en vloeken als stopwoordjes in het gesprek werden gebruikt.

In het begin van het telefoongesprek was hij vooral verrast door het onderwerp en een paar minuten later toen de werkelijke reden van het telefoontje naar voren kwam, was hij met stomheid geslagen en werd het in zijn ogen een totaal ongeloofwaardig verhaal. Toch was hij er als vanzelf in meegegaan, maar had er verder nooit meer iets van verwacht. Het was gewoonweg te onzinnig voor woorden. Tot vandaag. Hij pakte het contract dat op zijn bureau lag met beide handen vast alsof hij wilde controleren dat het geen illusie was. Een koerier had het net afgeleverd.

Even schudde Jamie met zijn hoofd om de langharige krullen te schikken, wat hij meestal deed als er omstandigheden waren die stress gaven en deed zijn ogen dicht zodat hij het telefoongesprek weer voor de geest kon halen. De zogenoemde weldoener begon over de telefoon een compliment uit te spreken voor zijn moed om criminelen te verdedigen ongeacht wat ze op hun kerfstok hadden en ongeacht of ze schuldig waren of niet. Hij had blijkbaar een aantal zaken gevolgd of er iets over gelezen, want hij noemde enkele rake feiten om aan te tonen dat zijn compliment terecht was. Vooral in drugszaken leek hij geïnteresseerd en wilde weten of drugsdealers wel eens vrijgesproken werden, ook al waren ze schuldig. ‘Ja natuurlijk,’ had Jamie gereageerd en vertelde over mogelijk gebrek aan bewijs of vormfouten of een incapabele jury. Dit was in zijn praktijk juist aan de orde van de dag. Hiervan moest hij het vaak hebben om zijn klantjes vrij te krijgen. Hij hoorde de weldoener zuchten aan de andere kant van de lijn en vervolgens vroeg hij of hij door zijn werk bekend was geraakt met de criminele wereld, de zogenaamde onderwereld. Jamie vond dat wel een vreemde vraag, maar inderdaad kende hij ondertussen

beroepsmatig aardig wat criminelen en wist hij wel wat er tegenwoordig speelde. Dus je zou kunnen zeggen dat hij bekend was met de onderwereld. Toen begon het gesprek pas echt een vreemde wending te nemen. De weldoener deed hem een aanbieding om voor hem te komen werken als adjudant.

‘En wat moet die adjudant dan doen, meneer de weldoener,’ had hij schertsend gevraagd. Hij was de geloofwaardigheid van het gesprek een beetje aan het kwijtraken en dacht erover om het te beëindigen. Dit was niet een klant die een advies van een advocaat nodig had voor een of ander gepleegd misdrijf.

‘U moet voor mij bepaalde criminelen opsporen,’ antwoordde de weldoener.

Jamie liet het even tot zich doordringen en zonder erbij na te denken, vertelde hij dat een advocaat niet goedkoop was en of de taak van zo’n adjudant wel voldoende beloond zou worden. Hij dacht er helemaal niet over om serieus op het aanbod in te gaan, maar de vraag naar geld lag bij hem nou eenmaal dicht aan de oppervlakte en was altijd het eerste wat aan bod kwam bij een nieuwe klant. Vaak was het ook het eerste waar een zaak op afketste. Het had te maken met het milieu waarin Jamie was opgegroeid. In de Lower Eastside van New York werd op straat geleefd en zijn vader was, net als velen in de buurt, het grootste deel van zijn leven werkeloos geweest. Dat betekende dat er niet veel luxe was in het gezin Mitchell. Jamie groeide wat dat betreft op in armoede, maar leerde op straat wel de dingen waar hij nu nog plezier van had. Hij had veel geld moeten lenen om op de universiteit rechten te kunnen studeren en had daaraan nog steeds een schuld. Geld bleef dus altijd een dingetje.

‘Uw vergoeding zal bijzonder ruim zijn,’ antwoordde de weldoener.

‘Bijzonder ruim? Wat is nou bijzonder ruim?’ De ergernis begon weer toe te nemen en zijn duim schoof al naar het rode telefoonknopje om het gesprek weg te drukken.

‘Alle benodigde onkosten en een miljoen dollar per gevonden crimineel.’

Jamie herinnerde zich nog hoe hij naar de telefoon had gekeken alsof er elk moment een clowntje uit kon komen die met een rode neus op zou vertellen dat het allemaal een grap was. Maar er gebeurde niets en de weldoener wachtte rustig op een antwoord. Jamie, de sluwe advocaat, de fikser, stond met zijn mond vol tanden. Dat overkwam hem niet vaak en het enige dat hij kon uitbrengen was het woordje oké, dat hij heel langzaam uitsprak. Hij bedoelde er niet echt iets mee, het was gewoon zo'n woordje dat je opmerkte wanneer je even niet wist wat je moest zeggen. Het had net zo goed een vraag als een antwoord kunnen zijn.

'Mooi,' zei de weldoener hoorbaar tevreden. 'Ik laat een contract opstellen.' De verbinding werd verbroken.

Voor de tweede keer keek Jamie vol verbazing naar de telefoon en begon toen te lachen. Te lachen omdat hij zich zo naïef had laten meevoeren in het idiote gesprek. Te lachen omdat hij als advocaat in zo'n onzinnig verhaaltje was getrapt. Maar op dit moment hield hij wel het contract vast. Zwart op wit stond er wat ze in het telefoongesprek hadden besproken inclusief een handtekening van de weldoener. Een koerier in een net pak, die opvallend gekleurde sportschoenen droeg, had om zijn legitimatie gevraagd en vervolgens het pakje overhandigd waarin het contract netjes zat opgerold met een rood lintje eromheen. Verder zat in het pakje een BlackBerry telefoon met de instructie voor het gebruik ervan.

Jamie stond op en liep nadenkend met kleine stapjes naar het raam. Hij hield kantoor in een oud herenpand in Brooklyn. Het was niet meer dan een kamer op de derde verdieping, waarin een bureau met stoel, twee kasten en een prullenbak stonden. Hij had niet eens een comfortabel zitje om relaxed zaken te kunnen bespreken. De cliënten moesten het doen met twee rechte stoelen, die aan zijn bureau werden geschoven. Op zijn bureau stond een grote asbak die regelmatig werd gebruikt. Zijn ervaring was dat bijna alle criminelen rookten en hij wilde uiteraard dat ze zich op hun gemak voelden. Het zag soms zo blauw van de rook dat Jamie noodgedwongen net zo hard meerookte. Natuurlijk had hij liever in Manhattan willen zitten, net als de meer

gerenommeerde advocatenkantoren, maar die huurkosten waren huizenhoog. Zo hoog dat het voor hem onbereikbaar was. Net zoals dat een assistente te duur was om in dienst te nemen. Hij staaarde naar het voorbijrazende verkeer beneden hem en dacht aan een miljoen dollar per crimineel. Het was te krankzinnig voor woorden.

Even schudde Jamie met zijn hoofd en slaakte een diepe zucht. Hij pakte de BlackBerry en zette hem aan. Er stond maar één app op, waarschijnlijk om versleutelde berichten te kunnen versturen. Zoveel had hij wel meegekregen van zijn criminele klanten. Hij opende de contactpersonen en zag dat het er vier namen in stonden. Het waren alleen wat vreemde namen. De adjudant, dat was hijzelf dus. De weldoener, dat was duidelijk de man aan de telefoon en waarschijnlijk de baas. Dan stond er nog de scherprechter, daar kon Jamie zich even niets bij voorstellen. Het leek meer een woord uit vroegere tijden, de negentiende eeuw of zo. En als laatste stond er nog de filmmaker, iemand die films maakt, maar waarvan en waarom wist hij niet? Het leek al met al een kinderspel met die vreemde namen, een soort Cluedo waarbij een moord was gepleegd en er vier verdachten waren. Jamie zag zich even samen met de weldoener, de scherprechter en de filmmaker rond een tafel zitten. Boven de tafel hing een dikke walm van sigarenrook. Wie had de moord gepleegd? De laatste zin had hij hardop gezegd met een schorre stem. Hij moest lachen bij dat beeld, maar dacht dat het wel wat serieuzer zou zijn en dat die namen waarschijnlijk bedoeld waren om anoniem te communiceren. Jamie wist het niet. Toen rinkelde de BlackBerry en nam hij het gesprek aan op de manier zoals in de instructies beschreven stond.

‘Met de adjudant.’

‘Met de weldoener.’

Jamies hersenen draaiden meteen op volle toeren. Omdat hij het niet echt serieus had genomen, had hij niets voorbereid. Hij had geen idee hoe hij het moest aanpakken. Had hij specifieke apparatuur nodig? Moest hij bepaalde deskundigheid in huis halen? Had hij een andere werkplek nodig? Het kinderspel werd ineens realiteit.

‘Bent u klaar voor uw eerste opdracht, adjudant?’